

Tuuve Aro

Ennen sadetta

Novell kogust "Lihanleikkaaja" (WSOY 2017)

Lakana liimaantui takamukseen, kun Miina käänsi kylkeä. Pussilakanakin oli värjäytynyt: Muumipapan pää oli veressä.

Auringonkeltainen huone, tasaraitaiset tapetit. Kirjahyllyn päällä makoili nallerivi. Miksi seinällä oli kuva voikukkaa puhaltavasta pikkutyöstä? Tyttö oli pullea ja röyhelöinen, Miinalla ei ollut mitään suhdetta sen maailmaan.

Alakerrasta kuului radio ja astioiden kolina, äiti leipoi koska oli Saanan syntymäpäivä. Hellettä oli jatkunut kolme viikkoa, palanut ruoho suhisi, Saana ei ottanut häntä mukaan vaan sulki ovet perässään niin että sormet jäivät väliin. "Saatanan pentu!" Äiti uskoi kaiken mitä Saana keksi valehdella, Saana oli kaunis ja lahjakas ja Sibelius-lukiossa. Miina ei ollut lahjakas missään paitsi röyhtäilyssä ja kainalopieruissa.

Hän kellautti itsensä vuoteelta, seisoksi veriset pikkuhousut jalassa. Varpaankynnet kovertuivat komeina surureunuksina. Saana sai lahjaksi kynsilakkoja ja kajaleita ja vaaleanpunaisia imelänhajuisia meikkipusseja, mutta Miina ei lakkaisi koskaan yhtään kynttä, hän päätti sen nyt.

Hän riuhtoi lakanat sängystä. Hän meni hyllyn luo, kaapaisi nallet alas yhdellä käsivarren liikkeellä ja potkaisi isoimman sängyn alle. Hän repi voikukkatytön seinältä, kuvan kohdalle jäi harmahtava jälki. Hän taitteli julisteesta lennokin ja avasi ikkunan. Lennokki oli liian painava, se törmäsi heti vaahteraan ja jäi oksaan roikkumaan.

Vessassa Miina laittoi siteen. Äidin hankintoja, paksu ja kömpelö. Se pullotti ja rapisi housuissa kun hän laskeutui portaat alakertaan.

"Puehan päälles kello on vaikka mitä."

"Miulla on loma."

"Ja siskollas juhlapäivä, voisit siekin tehdä jotain."

"Niinku mitä." Sävelradiomiehen makea ääni sai äidin hetkeksi vaikenemaan, taikinaa vaivaava käsi pysähtyi.

"Päästävät raumalaisia radioon, kuka tommosta jaksaa sössötystä." Äiti sutaisi tukkaa korvan taakse, Miina huomasi ensimmäistä kertaa että siinä oli harmaata. Äidin kädet olivat kyynärpäitä myöten jauhoissa, jauhoja oli pöydällä ja lattiallakin. Radiossa alkoi *Onnen maa*.

"Haet marjasurvoksen Annilta."

"Marjasurvoksen."

"Saanan piirakkaa varten. Anni lupasi laittaa."

Miina raapi polvea, jossa oli hyttysenpuremien jäljiltä kuusi rupea. Varpaita oli alkanut palella, teki mieli takaisin nukkumaan.

"Mitä vielä toljotat. Hynttyyt niskaan ja menoks, saadaan piirakka uuniin ennen kuin sankari tulee uimasta."

Miina käännähti viivytellen takaisin portaisiin. Ylimmältä rapulta hän poimi farkut ja huoneen ovelta reikäisen bänditeepaidan. Nallet makasivat lattialla, verinen patja sängyllä. Hän leikkeli saksilla farkuista shortsit, niin lyhyet että takamus melkein paljastui ja siniset langanpätkät hapsottivat. Hän kiirehti äidin ohi ulos eikä se ehtinyt nähdä.

Tienposkissa heinäkorret seisoivat hiljaa. Hikinorot juoksivat pitkin selkää ja vatsassa alkoi vihmoa. Hän tunsu kivun nyt kolmannen kerran elämässään. Vampulan punainen traktori piti tasaista papatusta. Hiekka rutisi paljaiden jalkojen alla, side rapisi shortseissa.

Hän kokeili erilaisia kävelytyylejä. Koukisteli polvia ja nosteli kyynärpäitä ylös. Hän käveli kyykyssä vähän aikaa, mutta se oli rasittavaa. Sitten pomppi jättiläisloikkia kunnes terävä kivi viilsi päkiään ja haavasta tirskahti pisara.

Saana oli mutalammella Rimpisen Matin kanssa, Miina tiesi etteivät ne käyttäneet uikkareita. Hän oli nähnyt Matin koskettavan Saanan rintaa venevajalla, Saana oli työntänyt käden pois ja nauranut.

Anni oli kahdenkymmenenkuuden, tasan kaksi kertaa Miinaa vanhempi. Äidin mukaan Anni oli "levoton sielu". Sillä oli kävynvärinen tukka jota se viskeli kulkeissaan, ja "menneisyys", Latvalan eukko kuiskasi osuuskaupassa. Lapsikin ehkä jossain ties missä, miehiä joka sormelle. Miina mietti niitä miehiä. Hän pani silmät kiinni ja tunnusteli eteenpäin varpailla, ojensi kädet ilmaan niin kuin unissakävelijä. Hän toivoi että joku tulisi vastaan ja kysyisi jotain.

Jalka osui ruohikkoon: ojassa kasvoi metsämansikkaa ruuhkaksi asti. Hän söi joka toisen ja pujotti joka toisen heinään. Sormet värjäytyivät, marjat purskahtelivat mehukkaina kitalakea vasten.

Kivelle tussahti lihava sudenkorento, sen päälle toinen. Ne sirisivät ja liikahtelivat samassa paikassa hetken aikaa. Sitten päällimmäinen korento irrottautui, kohosi siivilleen ja lensi pois.

Annin sininen talo ei ollut niin kuin heidän keltainen tasalautainen talonsa jonka pihassa oli kukallinen keinu ja hoidettu kasvima. Annin talo näytti synkältä auringossakin, sitä varjosti paksu satavuotias jalava. Lohkeilleiden kiviportaiden viereen oli kaadettu musta

miestenpyörä, jonkun niistä tyypeistä Annille jättämä. Miina vilkaisi ikkunaan, laski mansikkaheinän rapulle ja nosti painavan vehkeen pystyyn. Jalat ylsivät juuri ja juuri polkimille. Hän tunsi paksun siteen hiertyvän nahkaista satulaa vasten. Hän polki hitaasti ja horjahdellen pihan ympäri, rimputti ruosteista kelloa. Leikkaamattomaan ruohoon jäi mutkitteluva vana.

Hän laskeutui satulasta ja asetti pyörän porraskaidetta vasten. Hän hakkasi puuovea, ei vastausta, ja astui sisään. Siellä oli hämärää ja mukavan viileää.

"Anni, täällä Miina. Tulin survosta hakemaan."

Hän hiipi keittiöön, lattialaudat narahtelivat. Mitään muuta ei kuulunut. Kotona aina joku puhui, Saana tai äiti tai radio.

Auringonsäteet pilkkottivat ohuina reunuksina suljettujen verhojen takaa.

Keittiönpyödyllä lojui pesemättömiä astioita ja kirjoja ja tahraisia hillopurkkeja. Hän seisoj ja katseli kaikkea. Hän huomasi valkoisen paperin ja istahti tuoliin. "Hyvä Anni." Kirjeessä puhuttiin erosta ja tavaroiden hakemisesta ja sen sellaisesta. Hän ajatteli ymmärtävänsä mistä oli kysymys. Hän mietti silmät kiinni miltä kirjeen kirjoittaja, Olavi, näytti. Sen täytyi olla tumma ja parrakas, matalääninen. Olavi puhui vähän mutta asiaa. Sillä oli kovat arpiset käsivarret...

Miina tunsi Annin kädet olkapäillään. Hän heitti paperin kädestään. "Tota mie tulit sitä piirakkaa. Ei kun survosta."

Anni ei irrotanut otettaan. Ruskeat käsivarret kietoutuivat Miinan kaulan ympäri.

"En mie vakoillut, vahingossa luin."

Anni ei sanonut mitään, sen takkuinen tukka kutitti korvaa. Miina tunsi lämpimän suolakurkunhajuksen hengityksen, joka alkoi katkeilla. Annin rinnat kohoilivat hänen niskaansa vasten. Se itki.

"Älä Anni."

Anni oli laskeutunut polvilleen lattialle ja veti Miinankin sinne. Hän kääntyi Anniin päin ja halasi. Raidallinen matto ruttaantui heidän allaan, hän istui puoliksi Annin sylissä ja pelkäsi siteen rapisevan. Annin ruskeiden silmien ympärillä oli tummat rinkulat, iho oli itkemisestä läikikäs. Suu oli vähän raollaan ja sieltä kuului hiljainen valitus. Miina silitti Annin pörröisiä kiharoita. Hän ajatteli miten tummapartainen Olavi oli suudellut Annia pitkään ja intohimoisesti.

Tuntui kuin vatsassa olisi kaatunut astia täynnä kuumaa lientä.

Liemi valui sisuksissa alemmas ja levisi shortsien alle. Se tuntui polvissa ja säärissä ja varpaissa. Hän puristi Annia itseään vasten, keinui hiljaa sen syleilyssä, tunsu isot lapaluut ja leveän niskan sormiensa alla.

Anni lakkasi nyyhkyttämästä. Se vetäytyi kauemmas ja pyyhki äkäisesti silmiään, ripsiväri levisi poskeen. Miina huomasi että toinen silmä oli tummemman ruskea kuin toinen.

"Mie tartten ryypyn. Otatko sie?"

Hän ei hetkeen ymmärtänyt. Tarjosiko Anni viinaa. "Juu", hän sanoi liian kovalla äänellä. Anni nousi lattialta ja horjahti mennessään kaapille. Se kilisteli esiin pullon ja kaksi lasia, kaatoi niihin tilkan jotain ruskeaa. Anni ojensi toisen lasista hänelle, avasi pakastinarkun ja kumartui sen ylle. "Äh, täällä on vaan isoja lohkaraita. Pitää hakata."

"Kyllä tämä näinkin menee."

"Eikä mene." Anni kaiveli arkkua. Ylävartalo oli piilossa, Miina näki vain omenanmuotoisen takamuksen. Hän istui lasineen ruttaantuneella räsymatolla ja katseli kun Anni nosti esiin jääastian, valutti sen päälle kuumaa vettä ja hakkasi lohkaraita isolla piikillä. Jäänsirut lentelivät Annin ympärillä. Pyöreät pakarat hytisivät paukutuksen rytmissä, niitä verhosi hame, rispaantunut kesähörsötin jollaisia Miina ei koskaan suostunut pitämään. Hameesta näkyi läpi, vahvat ruskeat sääret joissa oli kellertäviksi haalenneita mustelmia. Paljaat varpaat olivat lakkaamattomat. Anni seiso ja hakkasi jäätä.

Miina nielaisi juomaa ison kulauksen. Se oli lämmintä ja niin väkevää että kurkussa kirvelsi. Anni jatkoi paukutusta. Miina otti toisen siemauksen ja paneutui pitkäkseen matolle. Mahaa oli lakannut vihlomasta.

Äkkiä Anni oli hänen yllään ja naurahti. "Joko sie kiskaisit koko hörpyn?"

Hän ei nolostunut vaan ojensi lasin täytettäväksi niin kuin maailmaa nähnyt ihminen. Anni kumartui, ohut valkoinen pusero kiristyi laakeita rintoja vasten, hapsuina sojottavat kiharat valahtivat molemmille puolille päätä. Se kolautti lasin täyteen epäsymmetrisiä jääpaloja ja lorautti niiden päälle uuden ryypyn.

He loikoivat lattialla vierekkäin, jalat tuolille nostettuina. Varpaat olivat rinnatusten, hänen likaiset ja Annin puhtaammat. Hän siemaili juomaa kuten oli tv:ssä nähnyt tehtävän, pyöritteli nopeasti sulavia jäitä viinassa. Anni teki samoin: kuului hiljaista kalinaa, ei muuta.

"Siusta tulee verta."

Hän säpsähti, Anni oli huomannut. Mutta se viittasikin jalkaan, nilkkaan oli kuivunut ruskea verirantu. Anni nuolaisi sormiaan ja pyyhki niillä nilkkaa. Miina katseli pyyhkiviä sormia.

"Läksi sitten sekin." Annin ääni oli jo tasainen, silmät kuivat.

"Hmph. Tulee muita."

"Paskat. Eikä väliksi vaikei tulisikaan."

"Jep."

"En jää kaipaamaan."

"Jep. Meri on kalaa täynnä." Hän oli kuullut sanonnan Saanan suusta, sopiko se tilanteeseen. Anni katsoi häneen ja hymyili ensimmäisen kerran. Oikeaan poskeen ilmestyi kuoppa.

"Sie olet hyvä tyyppi."

Anni ei vinoillut, se katsoi kuin tasavertaista. "Muita hyviä täällä tupulassa olekaan, tiukkaperseitä kaikki."

"Sano muuta", hän myönsi.

"Mie tajjan häipyä Tukholmaan."

"Niin miekin."

"Sovittu."

He siemaisivat yhtaikaa laseistaan. Nopeat sähkövirtaukset risteilivät ihon alla. Hän hivuttautui lähemmäs Annia, jonka käsivartta verhosi lämmin nukka. Jäät kalisivat lasin reunoja vasten, keittiö ja he kaksi olivat hämärän peitossa. Takaraivo lepäsi matolla ja hiestynyt selkä laualattiassa. Hän ajatteli moottoriveneitä ja moottoripyöriä, naapurin Lassin isoa haisevaa Yamahaa. Hän oli kerran päässyt sen kyytiin ja kun he viilettivät eteenpäin kone piti vihaista, vaarallista ääntä. Voisiko sillä ajaa Tukholmaan?

Miina kohottautui kyynänpään varaan ja pani lasin pois. Annin rinta kohoili hengityksen tahtiin. Se oli sulkenut silmänsä, läpikuultavat luomet ja tummat ripset värähtelivät hiljaa. Miina mietti Olavia ja Annia yhdessä, tummaa partaa ja leveää selkää ja kovina kiristyviä käsivarsia.

Hänessä heräsi raivo. Se pulppusi jostain vahvana mutta vailla hahmoa. Pää painui Annia kohti. Sen kasvot olivat jo ihan lähellä, kiinni, koskettivat hänen omiaan. Kun hän painoi suunsa Annin huulille, ne raottuivat. Suu oli kuuma ja märkä. Anni avasi silmät, sen pitkät ripset kutittivat iholla. Päässä humisi, käsissä oli ylimääräistä voimaa. Kynsistä jäi Annin kaulaan punainen jälki.

Hän irrotti huulensa Annin suusta, puristi hampaat yhteen ja sähisi kuin villielukka.

Hän kompuroi ylös lattialta, ei katsonut taakseen, ryntäsi keittiöstä ja hämärän eteisen läpi ulos helteeseen. Portaalta hän sieppasi siihen unohtuneen mansikkaheinän. Hän juoksi ruohoisen pihan poikki hiekkatielle ja tietä eteenpäin ruskeiden peltojen välitse niin kauan että sydän meinasi revetä ja keuhkot palaa puhki. Hän jatkoi kävellen, huohotti ja pyyhki hikeä.

Marjasurvos oli unohtunut. Ilma oli äänekästä ja odottavaa, taivaanreuna musteensininen.
Kohta tulisi sade.

Hän asetti täyden mansikkaheinän huulilleen ja vetäisi yhdellä imaisulla kaikki marjat suuhun.